

Als ik mevrouw P. ga ophalen voor een voorbereiding van de Volksuniversiteit vraagt ze of haar zoon van 18 ook mee mag. Het thema is 'jongeren'. Dus zeg ik ja, natuurlijk, we hebben jongeren nodig om ons te helpen.

De moeder spoort haar zoon aan om iets deftigs aan te trekken en om haast te maken. Er hangt spanning in de lucht.

Dat hij niet van plan is om iets te zeggen, hij komt enkel mee om te luisteren, zegt de zoon me. Maar op de vergadering praat hij honderduit over zijn opleiding elektriciteit, over zijn broer die dezelfde opleiding volgt, over zijn vrienden.

Op de terugweg is de sfeer in de minibus uitgelaten. Moeder en zoon stappen het laatst uit. 'Voor iemand die niets wilde zeggen was je wel veel aan het woord' zegt de moeder 'ik moest je stoppen om de anderen ook nog een kans te geven'. En dat ze fier is op hem, zegt ze.

Op 17 oktober is er de grote bijeenkomst in Brussel, aan het Europees Parlement. De twee broers zijn er deze keer bij, en hun moeder. Als ze de massa volk zien zeggen ze dat ze in mijn buurt zullen blijven: 'We kennen hier niemand. Zorg ervoor dat je ons niet kwijtraakt!'

Ik stel hen aan enkele mensen voor. En even later ben ik hen uit het oog verloren, tot we 's avonds terugkeren. 'Grandioos!' zegt één van de broers. 'We hebben heel wat jonge mensen ontmoet en met hen gepraat. Ik heb zelfs met een Engelse gepraat!'

Marc, betrokken bij de Volksuniversiteiten van de Vierde Wereld

De leefwereld van de jonge mensen die ik nu ontmoet is totaal verschillend van alles wat ik tot hiertoe gekend heb.

De relatie die ik met hen kan uitbouwen noem ik bevoorrecht: ik ben geen maatschappelijk werkster, ik ondersteun een dynamiek van ontmoetingen, zonder te oordelen. Ik leer veel van deze jonge mensen die hun jeugd heel anders beleven. Dat verplicht me om na te denken over mijn eigen keuzes.

Ik ontmoet hen waar ze leven. De omstandigheden zijn soms hard. Dat het veel moed vraagt om daarin stand te houden heb ik al geleerd. Ik ben getuige van sterke banden van solidariteit maar ook van situaties van vernedering en de vernietigende kracht ervan. Luisterend naar hun verhalen leer ik kijken vanuit een ander gezichtspunt. Ik zie de intelligentie van jonge mensen die de stempel 'waardeloos' dragen. Ik zie dat het geweld dat zagezegd eigen is aan hun milieu vaak het gevolg is van een veel sluipender geweld dat ze zelf moeten ondergaan.

De ander ontdekken als iemand die met zijn geschiedenis kan instappen in mijn geschiedenis is een rijke ervaring. En dat we samen een stukje geschiedenis kunnen schrijven dat een klein beetje rechtvaardiger is...

*Maëlle,
betrokken bij de jongerenwerking Djynamo*

Het is lente. Talha, drie jaar oud, dringt bij zijn moeder aan om naar beneden te gaan. Op het pleintje gaat een straatbibliotheek door.

Anders dan gewoonlijk gaat zijn moeder mee. Op het deken, uitgespreid op de grond, zitten de andere kinderen al met twee of drie rond een boek. Of ze luisteren naar Severine of Jos die een verhaal vertellen.

Verschillende moeders hebben zich in hun nabijheid geïnstalleerd met hun krukje. Ze praten en genieten van de eerste zonnestralen. Af en toe kijken ze naar een boek dat één van de kinderen komt tonen. Er wordt ook getekend. 'Hij zou meer moeten tekenen, kijk hoe rustig en geconcentreerd hij is; met lezen heeft hij heel veel moeite,' zegt de moeder van Enis. En ze voegt eraan toe dat het toch makkelijker zou zijn als de gemeente hier banken zou installeren. Maar daar zijn de andere vrouwen het niet mee eens. 'Als hier banken staan dan zitten de mannen hier de hele tijd. We houden het liever bij ons krukje.' En de moeder van Talha besluit: 'Het is waar, jullie komen hier al drie jaar, en nu durven we buiten te komen. Anders blijven we altijd binnen'.

Maar hoe kunnen we ook de vaders laten delen in deze vredige momenten rond boeken en tekeningen?

*Bernadette,
betrokken bij de straatbibliotheeken*